

Sygn. akt I CSK 4241/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa Spółdzielni w Ł.
przeciwko D. M. i A. O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 7 września 2021 r., sygn. akt I AGa 37/21,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **nie obciąża skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego;**
3. **oddala wniosek o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki Spółdzielni w Ł. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 7 września 2021 r.,

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącej zachodzi oczywista zasadność skargi z uwagi na naruszenie przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego wskazanych w podstawie skargi. Podniosła, że Sąd drugiej instancji rażąco naruszył art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 185 k.p.c., co potwierdza zapoznanie się z treścią wniosku skarżącej oraz załączonych do niego dokumentów i odniesienie go do wskazanych kryteriów, tj. oznaczenia w treści wniosku w sposób jednoznaczny przedmiotu żądania i jego wysokości. Wskazała, że Sąd *ad quem* dokonał oceny w powyższym zakresie, jeżeli nie wbrew, to co najmniej w oderwaniu od treści przedmiotowego wniosku o zawezwanie do próby ugodowej.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, które skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym. Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd drugiej instancji szczegółowo rozważył kwestię dotyczącą tego, czy zawezwanie do próby ugodowej złożone 1 czerwca 2015 r. do Sądu Rejonowego w Sieradzu przerwało bieg przedawnienia w stosunku do roszczeń skarżącej. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazał, że w przypadku gdy na wierzytelność składa się szereg roszczeń, których wysokość i wymagalność wynika z faktur wystawianych przez wierzyciela, zawezwanie do próby ugodowej, aby mogło być uznane za zdarzenie przerywające bieg przedawnienia w rozumieniu art. 123 k.c., musi wskazywać, jakie roszczenia składają się na kwotę wierzytelności, a zwięźle oznaczenie sprawy, o którym mowa w art. 185 § 1 k.p.c., nie zwalnia wnioskodawcy od ścisłego sprecyzowania jego żądania, tak aby było wiadome, jakie roszczenia, w jakiej wysokości i kiedy wymagalne zostały objęte wnioskiem. Podniósł, że ani na podstawie treści samego zawezwania do próby ugodowej, ani z jego załączników w postaci tabelki nie było w ogóle możliwe dokładne określenie i zweryfikowanie roszczeń objętych tym zawezwaniem, tak co do ich rodzaju, czasokresu oraz wysokości, w zawezwaniu tym jedynie ogólnie wskazano kwotę 347 862,56 zł i ogólnikowo określono stosunek prawny z którego owe rozliczenia mają wynikać, oprócz tego do zawezwania dołączono dwie tabele, z których nie da się zidentyfikować żadnych roszczeń, ich rodzaju ani wysokości. Stanowisko wyrażone w skardze sprowadza się do zaprezentowania przez skarżącą własnej oceny sprawy, kwestionowania rozstrzygnięcia i przedstawienia go jako w subiektywnej opinii skarżącego oczywiście niesprawiedliwego. Skarżąca podważa w istocie ustalony w sprawie stan faktyczny i zamierza do jego modyfikacji, zgodnie z przyjętym przez siebie kierunkiem. Nie uwzględniła, że postępowaniu kasacyjnemu Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżąca, polemizując z ustaleniami i oceną dowodów, zmierza w istocie do zniweczenia publicznoprawnej funkcji skargi i wydania orzeczenia w interesie

jednostkowym, w postępowaniu opartym na analizowaniu przeprowadzanych przed Sądami obu instancji dowodów. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż Sąd Apelacyjny ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. Ze względu sytuację materialną skarżącej o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Nie zasądzono na rzecz adwokata M. T. kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu skarżącej w postępowaniu kasacyjnym, ponieważ pełnomocnik ten wniósł cyt. „o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, według norm przepisanych”. Przeciwnik procesowy ponosi koszty pomocy prawnej z urzędu w razie wygrania sprawy przez podmiot korzystający z pomocy prawnej z urzędu (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 7 października 2021 r., III CZP 51/20, OSNC 2022, nr 5, poz. 47), a co w niniejszej sprawie nie ma miejsca. Skarga kasacyjna nie zawierała wniosku o przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika skarżącej kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącej w postępowaniu kasacyjnym i pełnomocnik ten nie zawarł - wymaganego zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2019, poz. 18) – oświadczenia, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że brak takiego oświadczenia wywołuje skutki materialnoprawne polegające na utracie prawa do wynagrodzenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 marca 2019 r., I CSK 465/18).

[as]